

Meglica

SLG Celje

Celjsko gledališče je sezono na svojem Malem odru začelo z zanimivo komorno dramo Meglica, ki jo je leta 2012 napisal vsestranski ameriški gledališčnik Stephen Sachs. Besedilo so navdihnili resnični dogodki, govori pa o problematiki ponarejanja umetniških del ter o velikih finančnih in osebnih dramah, ki spremljajo tovrstni kriminal. Govori seveda tudi o globljih človeških dilemah: o resnici in domišljavosti, o različnosti družbenih slojev in o moči prave umetnosti, ki nas presune in se nas dotakne, tudi če nismo umetnostni poznavalci. Lahko rečemo, da bo Meglica najbolj razveseljevala tiste gledalce, ki imajo radi gledališče in likovno umetnost in v tem smislu je podobna dramama Art Yasmine Reza in Rdeča Johna Logana (obe predstavi ljubljanske SNG Drame), v katerih se dve ali tri osebe pogovarjajo in prerekajo o sliki, ki jo vidimo tudi gledalci.

Naslov Meglica se nanaša na marsikaj: na sliko abstraktnega slikarja Jacksona Pollocka z naslovom Meglica barve sivke, na osebno negotovost predstavljenih likov, čigar svet se izmika enoznačni opredeljenosti ter seveda na težavno, včasih skoraj nemogoče razlikovanje med originalom in ponaredkom.

Dogajanje dramskega zapleta ustvarjata brezposelna natakarka Maude, ki poseduje nepodpisano abstraktno sliko in umetnostnozgodovinski izvedenec Lionel, ki mora odločiti, ali je slika originalno delo Jacksona Pollocka. Dramska lika, ki ju duhovito in povsem prepričljivo zaigrata Minca Lorenci in **Branko Završan**, sta si v marsičem povsem različna, v nekaterih potezah pa vendarle tudi podobna: on je dominanten in tog, a tudi nervozen, vznosen in vzhičen, principialen in zavezan resnici; ona je neizobražena in preprosta, a tudi bistra, uporna, odpor-

na, principialna in zavezana resnici. Iskanje resnice ju sprva zbliža, a ker si jo vsak od njiju predstavlja drugače, ju njuni nasprotujoči si pogledi in naporu tudi razdvajajo. Drama se začne s kletvicami in nam pozneje nasuje veliko velikih besed o umetnosti, resnici in osebni integriteti, konča pa se z vrsto vprašanj, ki ostanejo neodgovorjena: je slika original ali ponaredek; kaj bo naredil mož, ki ima moč odločanja in s tem tudi spreminjanja življenja; kateri čut v sebi bo poslušal; in kako se odločamo, kadar nismo povsem prepričani v svoj prav?

Predstava v režiji Jerneja Kobala je vseskozi zanimiva, dinamična in skrivnostna; scena Urše Vidic je realistična, saj prikazuje preprosto, revno okolje, v katerem živi Maude. Kostumi Alana Hranitelja poudarjajo moderen, živahen, a tudi cenen in vpadljiv videz ženskega lika in snobovsko, kapriciozno, perfekcionistično naravo moškega lika. Glasba Mihe Petrica se pojavi občasno in deluje diskretno, zato smo lahko bolj pozorni na tišine, ki prekinjajo težavni dialog med Maude in Lionelom. Meglico so prvič zaigrali v gledališču The Fountain Theatre v Los Angelesu, čigar soustanovitelj je avtor besedila. Slovenski prevod, ki deluje moderno in avtentično, pa je prispevala Tina Mahkota.

Mirjam Novak, Fotografija: Uroš Hočevar, arhiv SLG Celje

